



Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.187/2024/5.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a dr. Szikszai Márta egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) **felperesnek**, a dr. Zimmer Mátyás kamarai jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (alperes címe) **alperes** ellen, munkaviszony megszüntetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 27.M.70.099/2023/25. számú ítélete ellen, a felperes 27. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 196.386 (százkilencvenhatezer-háromszáznegyvenhat) forint másodfokú perköltséget.

A perben felmerült 528.437 (ötszázhuszonnyolcezer-négyszázharminchét) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 1984. június 14-én létesített határozatlan idejű munkaviszonyt az alperessel, energetikai rendszerüzemeltető feladatok ellátására. A felperes kazángépész és

hűtőgépész végzettséggel rendelkezett. A hűtőrendszerekkel kapcsolatos feladatai többek között az nyilvántartási szám. nyilvántartási számú „Hűtőrendszerek az energiaszolgáltatásban” elnevezésű munkautasítás tartalmazza (a továbbiakban: Munkautasítás). A Munkautasítás rögzíti, hogy a hűtőrendszerek állapotát megfigyelő felügyeleti rendszereket folyamatosan nyomon kell követni, továbbá trendelemzéseket kell elvégezni, amelyek segítenek értelmezni és felismerni a változásokat. Hiba esetére előírja a kötelezően követendő eljárásrendet és azt, hogy nyitott rendszerek esetén a folyamatos és nagy terjedelmű szintváltozás hibára utal és e tény szerint kell eljárni. Minden eseményt naplózni kell.

[2] Az alperesnél az energetikai rendszerüzemeltetők kétműszakos munkarendben dolgoztak, a nappalos műszak 5:45-17:45 óráig, az éjszakai műszak 17:45-05:45 óráig tartott. A műszakbeosztást és a munkarendet a műszakvezető (felperes közvetlen munkahelyi felettese) az ún. „elektronikus szolgálatvezénylési naplóban” rögzítette, amelyben minden műszak kezdetén azt is feltüntette, hogy az adott műszakra beosztott munkavállalók közül kinek kell az alperesi gyógyszergyár egyik felét, az ún. „A” gyáregységet, és mely munkavállalóknak kell a „B” elnevezésű gyáregységet felügyelni és bejárnia. A műszak rendszerint a beosztás szerinti munkaterület bejárásával kezdődött, majd az energetikai rendszerüzemeltetők elhelyezkedtek egy közös távfelügyeleti helyiségben (vezénylőben), ahol központi kijelzőkön, illetve a saját számítógépjeiken látták el a beosztásuk szerinti területhez tartozó rendszerek, berendezések üzemeltetésével kapcsolatos felügyeleti és ellenőrzési feladatokat, továbbá minden műszakban felmerültek eseti helyszíni feladatok is, amelyeket el kellett végezniük.

[3] A munkáltató beosztási gyakorlata az volt, hogy a munkavállalókat fél évente forgatta, azaz fél éven keresztül az adott munkavállaló - az éjszakai és a nappali műszakokban is - az „A” területre, majd a következő félévben a „B” területre került állandó jelleggel beosztásra. Ez alól az képezett kivételt, ha valakit a másik területen helyettesíteni kellett, vagy ha eseti feladatokat kellett ellátni a másik területen. Egy műszakban 8 munkavállaló látta el a fenti feladatokat, megosztva az „A” és a „B” gyáregység felügyeletét oly módon, hogy az „A” területre - mivel az nagyobb volt - több embert osztott be a műszakvezető, de minimum 2 fő mindkét területen dolgozott. Minden munkavállalónak egyedi belépési kódja volt, amellyel a felügyeleti rendszerekbe a saját számítógépén be tudott lépni, így módon a felügyeleti rendszerekben végzett tevékenységük nyomon követhető volt.

[4] A munkáltatónál, az ún. „rendszer megnevezése” rendszer szolgált a hűtőrendszerek felügyeletére, amelyek nagy része a „B” gyárterületen, kisebb része az „A” gyárterületen helyezkedett el. A rendszerben a belépést követően lehetett tevékenykedni (például a rendszer által feldobott hibajelzéseket fogadni, azokat elintézni, kinyugtázni). A rendszer megnevezése rendszer fél óra inaktivitás után kiléptette a felhasználót.

[5] Az ún. „rendszer2 megnevezése” rendszer a melegennergiás rendszerek felügyeletére rendszeresített távfelügyeleti rendszer volt, amelyek főleg az „A” területen, kisebb számban a „B” területen helyezkedtek el.

[6] A távfelügyeleti helyiségben mindenkinek állandó helye és saját gépe volt, nagy kijelzőkön lehetett nyomon követni az eseményeket, azonban nem minden hibajelzés

volt látható a központi kijelzőkön. Az egyes konkrét hűtőrendszerek, az egyes üzemekben elhelyezett berendezések nyomon követése úgy történt, hogy a rendszer megnevezése rendszeren belül a munkavállaló belépett az adott területhez tartozó alrendszerbe, ahol a hűtőfolyadékok szintjének változását ún. „trendelemzések” (például függvények) lefuttatásával lehetett ellenőrizni, figyelemmel kísérni.

[7] A felperes 2023. január 2., 6., 14., 18., 22. és 26. napjain dolgozott nappalos műszakban, 3-4, 7-8, 11-12, 15-16, 19-20, 23-24, 27-28 és 31-én, valamint február 1. napjain éjszakai műszakban. A felperes a rendszer megnevezése rendszerbe teljes január hónapban kizárólag a nappali műszakjaiban lépett be, a január 27-28-i éjszakai műszakban a rendszerbe nem lépett be. A felperes a rendszer2 megnevezése rendszerbe a nappali műszakokban átlagosan 17,3 alkalommal tevékenykedett műszakonként, míg az éjszakai műszakokban átlagosan 12,5 alkalommal tevékenykedett. A gyár üzem megnevezése I. üzeme a „B” területen helyezkedik el, felügyelete a rendszer megnevezése rendszeren keresztül történik.

[8] műszakvezető neve műszakvezető a szolgálatvezénylési napló szerint 2023. január 27-28-án az „A” területre osztotta be rendszerüzemeltető1 neveet, rendszerüzemeltető2 nevet, tanú7ot, tanú4t és tanú3t, míg a „B” területre osztotta be a felperest és tanú5t. Azonos területre beosztott munkavállalók a konkrét feladatokat felosztották egymás között, műszakvezető neve ebbe nem szólt bele, ezt rájuk bízta. A bejárás után a felperes 19 óra 28 perckor belépett a rendszer2 megnevezése rendszerbe és ott összesen 12 tevékenységet végzett el 20 óra 26 percig, ebből egy érintett „B” területen lévő a berendezést, a többi az „A” területen lévő berendezésekre vonatkozott. Ezt követően a felperes sem a rendszer2 megnevezése, sem a rendszer megnevezése rendszerben nem végzett kimutatható tevékenységet a teljes éjszakai műszakban, ténylegesen a műszak jelentős részében nem is tartózkodott a vezénylőben, hanem a gyár területén pihent, nem végzett munkát.

[9] A munkavállalók gyakorlata évek óta az volt, hogy a bejárásokat és az eseti feladatok elvégzését követően, a távfelügyeleti rendszerek figyelését, az ún. „ügyeleti” feladatokat felosztották egymás között oly módon, hogy az egy területre beosztott munkavállalók megbeszélték, hogy kb. 3-4 órán át figyeli a rendszereket az egyikük, majd a következő 3-4 órában felváltja őt a másik munkavállaló. A szabály az volt, hogy egyszerre egy-egy főnek mindig kellett a vezénylőben lennie, hogy a felügyeleti rendszereket folyamatosan ellenőrizni tudják.

[10] A munkáltató üzem megnevezése I. üzemében 2023. január 27-én a „B” területen, az ún. „metanolos” hűtőrendszerben 22 óra 20 perc és reggel 7 óra között a hűtőközeg (25 m³, 36-38 %-os metanol) nagy intenzitással a munkáltató törzsgyári, ún. „recirk” hűtőrendszer víz alapú közegébe folyt át. Az esemény következményeként az említett vizes hűtőrendszerben a metanoltöménység 4.8 %-ot ért el. A metanol és víz keveredése savas közeget hozott létre, amelynek tárolására a vizes hűtőrendszer nincs kiképezve. Tekintve, hogy a hűtőrendszer nyomás alatt állt, a savképződésnek (a metanol töménységének) csak kis mértékű emelkedése a hűtőrendszer felrobbanásához vezetett volna, amelyet a január 28-i reggeli műszakba beosztott munkavállalók által kezdeményezett gyors és szakszerű veszélyelhárítás akadályozott meg.

[11] A munkáltató elrendelte az esemény kivizsgálását, és az ún. „szakterület szervezete”, tanú6 robbanásvédelmi szakember vezetésével, 2023. január 28-án a reggeli órákban elvégezte a veszélyelhárítást és az eseményhez vezető okok feltárását. Tekintettel arra, hogy az üzemben robbanóképes környezet alakult ki, a területet azonnal áramtalanítani kellett, hogy ne maradjon a helyiségben gyújtóforrás, majd a teljes hűtőközeget le kellett engedni, elszállítani, semlegesíteni, majd pótolni, amely a munkáltató oldalán nagy értékű kárt és termelés kiesést eredményezett. A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a veszély kialakulását emberi mulasztás okozta, a tartálszintek ilyen nagy volumenű változását a felügyeleti rendszer szakszerű figyelésével, valamint egy egyszerű trendelemzés alapján már jóval korábban észlelni lehetett (és kellett) volna. Az eset kivizsgálása során a felperest személyesen nem hallgatták meg.

[12] Az alperes a 2023. február 23. napján kelt felmondással, a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. § (1) bekezdése alapján – tekintettel arra, hogy a felperes éppen keresőképtelen állományban volt, ezért a betegség miatti keresőképtelenségének megszűnését követően, 90 napos felmondási idő elteltével – felmondással megszüntette a munkaviszonyt. A felmondás indokolása szerint a felperes 2023. január 27-én az éjszakai műszakos munkavégzése során különösen súlyos kötelezettségszegést valósított meg azzal, hogy a üzem megnevezése I. üzemben a metanolos hűtőrendszert nem figyelte és nem észlelte, hogy 22 óra 20 perc és reggel 7 óra között a hűtőközeg nagy intenzitással a törzsgyári recirk hűtőrendszer vízalapú közegébe folyt át, amelynek következményeként a vizes hűtőrendszerben a metanol töménység 4.8 %-ot ért el. Amennyiben a felperes rendelkezésre állt volna a munkahelyén és elvégezte volna a munkáját, a metanol átfolyását pár percen belül észlelte volna a visszajelző rendszerek adataiból. A felperesnek a hatályos Munkautasítás szerint a hűtőrendszerek állapotát megfigyelő felügyeleti rendszereket folyamatosan nyomon kellett volna követni, trendelemzéseket kellett volna elvégezni, amelyek segítettek volna értelmezni és felismerni a változásokat. Az esemény a felperes műszakja alatt órákon át, folyamatosan jelen volt, a teljes éjszaka rendelkezésre állt a hiba feltárására, elhárítására. A felperes a magatartásával, a foglalkozási szabályok megszegésével mások életét, testi épségét vagy egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek tette ki, továbbá megsértette a szabályok, utasítások szerinti munkavégzés kötelezettségét, valamint az elvárható gondosságot. Utóbbit azzal, hogy a műszakja végén anélkül hazament, hogy a felügyeleti rendszereket átnézte volna. Magatartása veszélyeztette a munkáltató jogos gazdasági érdekeit is, így szándékosan vagy súlyos gondatlanságból megszegte a munkavégzési és a munkáltató utasításainak betartására vonatkozó kötelezettségeit, magatartása veszélyeztette a munkáltató jogos gazdasági érdekeit és a gyógyszergyártás biztonságát.

Kereset

[13] A felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetése kapcsán az Mt. 82. § (4) bekezdése alapján 1.571.094 forint kompenzációs átalány és 6.284.376 forint végkielégítés, kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[14] Álláspontja szerint a felmondás alaki okból jogellenes, mert az sérti a munkáltató Kollektív Szerződését, amelynek 6/5. pontja a munkavállaló vétkes

kötelezettségzegésének jogkövetkezményei körében úgy rendelkezik, hogy a munkaviszonyt megszüntetni az alperes fegyelmi szabályzata alapján, fegyelmi eljárás lefolytatását követően van mód. A munkáltató azonban vele szemben nem folytatott le fegyelmi eljárást, meg sem hallgatta.

[15] Érdemben is vitatta a felmondás indokolásában foglaltakat és arra hivatkozott, hogy őt közvetlen felettese műszakvezető neve műszakvezető először 2022 őszén, majd ezt követően több alkalommal utasította arra, hogy éjszakai műszakban az „A” gyárterület létesítményeinek felügyeletét lássa el, tekintet nélkül arra, hogy mit tartalmazott az elektronikus szolgálatvezénylési napló. Ő ennek megfelelően végezte munkáját, így 2023. január 27. napján, éjszakai műszakban az utasításnak megfelelően az „A” gyárterület műszaki létesítményeinek adatait ellenőrizte folyamatosan a visszajelző rendszeren keresztül, míg ugyanezen műszakvezetői utasítás szerint a „B” gyárterületen lévő létesítmények működésére vonatkozó műszaki adatokat tanú5 munkavállalónak kellett felügyelnie. Nem vitatta, hogy mindkettőjük munkaköri feladata volt a felmondásban megjelölt tevékenységek ellátása, azonban a felmondás indokolása nem utalt arra, hogy a műszakvezető szóbeli utasítása eltért az elektronikus naplóba bejegyzett adatoktól.

[16] A felmondás azon indoka, hogy a felperes a munkaidejében megszegte rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettségeit, továbbá a munkáját nem a munkáltató előírásainak és felettese utasításának megfelelően végezte, nem valós és nem okszerű. A munkavégzés helyén folyamatosan jelen volt, rendelkezésre állt és azzal, hogy az „A” gyárterület vonatkozásában a felügyeleti rendszer adatait folyamatosan figyelemmel kísérte és azokat ellenőrizte, a munkavégzési kötelezettségének is eleget tett. Hivatkozott arra, hogy a munkáltató által ismert és eltűrt gyakorlat szerint az azonos műszakban, azonos gyáregység felügyeletére beosztott energetikai rendszerüzemeltető munkavállalók már hosszabb ideje a távfelügyeleti rendszerek ellátását az éjszakai műszakban felosztották egymás között olyan módon, hogy 3-3 órát ügyeltek egymást váltva, és az éppen ügyeletet el nem látó munkavállaló addig a munkáltató egy másik helyiségében pihent (akár aludt is). A felperes a perbeli éjszakai műszakban ugyan az „A” gyáregység felügyeletét látta el, de ebben a műszakban ő „pihenős” volt, tehát a műszak egy jelentős részében a kialakult gyakorlat alapján nem ő, hanem kollegái látták el mind az „A”, mind a „B” gyáregység távfelügyeletével kapcsolatos feladatokat, ezért nem az ő mulasztásával összefüggésben alakult ki a perbeli havária helyzet az alperesnél.

Ellenkérelem

[17] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[18] Álláspontja szerint a hatályos Fegyelmi Szabályzat 5.10. és 5.11. pontja alapján fegyelmi eljárást nem kell elrendelni, ha az ügy megítélése egyszerű és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eldönthető. A haváriát kivizsgáló jelentésből és a rendelkezésre álló adatokból egyértelműen megállapítható volt a felperes felelőssége, így az alperes mindenben a vonatkozó szabályoknak megfelelően járt el, az ügy vizsgálatát követően azonnali

intézkedést tartott megfelelőnek az ügyben és a felperes munkaviszonyának felmondással történő megszüntetéséről határozott.

[19] Hivatkozott arra, hogy a munkaidőbeosztást a felperes közvetlen felettese, műszakvezető neve készítette, amelyet mindig a munkavállalók rendelkezésére bocsájtott a szolgálatvezénylési naplóban, amely mindig a valóságnak megfelelően tartalmazta az adott napokon érvényes beosztásokat. Kifejezetten vitatta a felperes azon állítását, hogy a műszakvezető szóban, visszatérő jelleggel a helyszíni ellenőrzéseket követően, az éjszakai műszakokban a felperest az „A” terület felügyeletére utasította volna.

[20] Az alperes az eset alapos kivizsgálását rendelte el, több szervezeti egység bevonásával, amelyben megállapításra került, hogy a veszély kialakulását emberi mulasztás okozta. A felperes munkaköre lényegi részét képezte az ellátó rendszerek felügyelete, végzettsége és több évtizedes tapasztalata alapján elvárható lett volna tőle, hogy egy ilyen volumenű hibát észrevegyen. A felperes azonban hanyagságból, az általában elvárható szakértelem és gondosság mellőzésével, a vonatkozó előírások be nem tartása következtében nem figyelt fel a hűtőrendszer hibájára és a foglalkozási szabályok megszegésével mások életét, testi épségét, vagy egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek tette ki, továbbá megsértette a szabályok, utasítások szerinti munkavégzés kötelezettségét.

Az elsőfokú bíróság határozata

[21] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 392.773 forint perköltséget.

[22] Az elsőfokú bíróság a Fegyelmi Szabályzat vizsgálata alapján arra a következtetésre jutott, hogy fegyelmi vétségnek minősíthető magatartás észlelése esetén sem kötelező fegyelmi eljárás lefolytatása, az a Fegyelmi Szabályzat szerint mellőzhető. A Fegyelmi Szabályzat 5.35. pontja előírja továbbá, hogy a fegyelmi eljárás a fegyelmi jogkörrel rendelkező személy fegyelmi vétséget megállapító, vagy fegyelmi eljárást megszüntető írásbeli intézkedésével zárul, kivéve, ha az eljárás a munkaviszony megszüntetését eredményezi, vagy azzal zárul. Ezzel összhangban áll az 5.37. pont, amennyiben a munkáltatói jogkör gyakorlója a munkavállaló munkaviszonyának megszüntetéséről dönt, a fegyelmi büntetés alkalmazása helyett, abban az esetben a fegyelmi eljárást fegyelmi büntetés kiszabása nélkül meg kell szüntetni, az eljárás a munkaviszony megszüntetéséről szóló dokumentummal zárul le.

[23] Az elsőfokú bíróság vizsgálta az alperes Kollektív Szerződését is, amely vonatkozásában a 7. és 6. pont tartalmazta a fegyelmi eljárás lefolytatására vonatkozó előírásokat. Ugyanakkor a Kollektív Szerződésben nincs arra utalás, hogy amunkaviszony megszüntetését meg kellene előznie a fegyelmi eljárás lefolytatásának. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a Kollektív Szerződés és az Mt. viszonyát is, amelyben megállapította, hogy az Mt. 85. § (1) bekezdés b) pontja kimondja, hogy a munkaviszony megszüntetésének tényállásai kógens szabályok, ezért azok gyakorolhatóságát kollektív szerződésben nem lehet kizárni. Ugyanakkor az Mt. 65. § és 66. §-ban foglalt rendelkezésektől az Mt. 85. § (2) bekezdés c)

pontja alapján a kollektív szerződés eltérhet, azonban csak a munkavállaló javára. A bíróság megítélése szerint a Kollektív Szerződés 6.5. pontjában foglalt azon rendelkezéséből, hogy „a munkaviszonyt megszüntetni a munkáltató fegyelmi szabályzata alapján a fegyelmi eljárás lefolytatása szerint van mód”, annak nyelvtani értelmezése alapján nem következik egyértelműen az, hogy fegyelmi eljárás lefolytatása nélkül munkaviszonyt megszüntetni az alperesnél szabályszerűen ne lehetne.

[24] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a fegyelmi eljárás, mint a munkaviszony megszüntetést megelőző előzetes eljárás lefolytatásának kötelezővé tétele, nem tekinthető a munkavállalóra az Mt. szabályainál kedvezőbb, azaz a javára szolgáló eltérésnek. Ezért a bíróság azt állapította meg, hogy a Kollektív Szerződés 6.5. pontja, az Mt. 85. § (2) bekezdésének c) pontjával ellentétes, az eltérés az Mt. 277. § (2) bekezdése alapján nem megengedett, amelynek jogkövetkezménye az, hogy az Mt. 27. §-a szerint a Kollektív Szerződés 6.5. pontja jogszabályba ütközik, vagyis semmis, ezért nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság hivatalból észlelte a semmisséget, így nem volt arra szükség, hogy arra a peres felek hivatkozzanak az Mt. 27. § (3) bekezdése alapján.

[25] Az elsőfokú bíróság nem értett egyet azzal, hogy a felmondás indokolása a világosság követelményének nem felelt meg, mivel az alperes részletesen rögzítette mindazokat a tényeket és körülményeket, amelyekre az intézkedését alapította.

[26] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felmondás indokolásában írt megállapításokat a felperes nem vitatta, kizárólag arra hivatkozott, hogy nem az ő kötelezettségzegésével alakult ki a perbeli üzemzavar. A bíróság vizsgálta, hogy a 2023 január 27-i, 28-i, perbeli éjszakai műszakban a felperes konkrétan hova - az „A” vagy a „B” jelű gyáregységbe - volt beosztva.

[27] Kiemelte, hogy a felperes nyilatkozatai tartalmazznak ellentmondásokat e körben. Míg a keresetlevélben azt adta elő, hogy a perbeli éjszakai műszakban a helyszíni bejárást követően egész éjjel az „A” területen lévő berendezések felügyeletét látta el, később, a per során elismerte, hogy az éjszakai műszak egy részében nem látta el a felügyeleti tevékenységet, mert pihent. Az első személyes meghallgatása során azt adta elő, hogy 2023 januárjában nappal előfordult, hogy a „B” gyáregységre volt beosztva, de éjjel mindig az „A”-ra. Későbbi meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy az „A” területre volt beosztva szóbeli utasítással, ügyeletben mindig, de nappalos műszakokban előfordult, hogy átment a „B” területre. A tanúkkal történő szembesítései során azonban nyilatkozatait némileg megváltoztatta, és azt adta elő, hogy 2023 januárban nappalos műszakban mindig a „B” gyáregység területén, éjszakai műszakban pedig az „A” területén látott el felügyeletet, valamint 2023 január hónapban folyamatosan át volt osztva nappal a „B” területre, de éjjel továbbra is az „A”-n látta el a tevékenységét. Egy másik szembesítés alkalmával pedig kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy minden nappalos műszakban a „B” területen, míg minden éjszakai műszakban az „A” területen felügyelt.

[28] A tanúként meghallgatott tanú - a felperes műszakvezetője - vallomása szerint már hosszabb ideje mind az éjszakai, mind a nappali műszakokban kizárólag a „B” terület felügyeletére osztotta be a felperest, a tényleges utasítása nem tért el a szolgálatvezénylési

naplóban rögzítettektől. Szóban pedig nem adott utasítást a felperesnek, hogy az „A” területen végezzen munkát.

[29] tanú3 tanú - aki a felperessel együtt dolgozott a perbeli éjszakai műszakban - arról számolt be, hogy a műszakvezető soha nem tért el a tényleges szolgálatvezetési naplótól, a felperes ténylegesen 2022 november vagy december óta – saját kérésére – folyamatosan a „B” terület felügyeletét látta el, így a perbeli napon is.

[30] A felperessel egy műszakban dolgozó tanú4 tanú vallomása szerint nem volt olyan gyakorlat, hogy nappal az egyik, éjjel pedig a másik terület felügyeletére osztotta be őket a műszakvezető és a műszakvezető szóbeli utasítása a naplótól nem tért el.

[31] A tanúként meghallgatott tanú5 úgy nyilatkozott, hogy előfordult, hogy a felperes a „B”-re volt beosztva, nappal is ott volt, de éjszakai műszakban átment az „A” területre és ez januárban is jellemzően így történt. Állítása szerint előfordult a szolgálatvezénylési naplóban rögzítettől eltérő szóbeli utasítás a felperes esetében is. A perbeli éjszakai műszakkal kapcsolatban a tanú úgy nyilatkozott, hogy a felperes a „B” gyáregység felügyeletére volt beosztva. A felperes nem volt az „A” gyáregység területére beosztva, hanem ő „pihenős” volt. Amennyiben nem volt pihenős, akkor éjjel legtöbbször az „A” területen dolgozott. Ezt ugyanakkor nem tanú1 műszakvezető osztotta be, hanem a munkavállalók egymás között beszéltek meg, hogy ki-mikor pihenős, de tanú1 tudott erről. A tanú elmondása szerint a január 27-28-i éjszakai műszakban ténylegesen a „B” gyáregység felügyeletét 22 óráig ő maga, 22 - éjjel 1 óráig tanú7, 1 órától 4 óráig pedig tanú4 látta el az egymás közötti megbeszélés szerint. Az elsőfokú bíróság kiemelte a tanú vallomásából, hogy egész éjjel aludtak a perbeli éjszakán a felperessel, nemcsak 3-4 órát. Mindkét tanú fenntartotta az általa elmondottakat tanúlsal történő szembesítés kapcsán. tanú5 a szembesítés során úgy nyilatkozott, hogy „éjszakára beosztottál minket „B”-re, mindkettőnk, az egy dolog, hogy nem voltunk ott”. Arra a kérdésre, hogy akkor hol voltak: tanú5 tanú úgy nyilatkozott, „én a „B”-n, rövidített felperesi név mindig átment az „A” területre, mert ott három kazános volt”. Hozzátette, hogy 40 éve az a megszokott rendszer, hogy a területet a műszakvezető kiosztotta, de a pihenést a munkavállalók osztották el egymás között és 4 óránként cserélték egymást.

[32] tanú4 és tanú5 szembesítése eredményes volt, tekintettel arra, hogy tanú4 ekkor elismerte, hogy a perbeli éjszakai műszak során 3 órán át ő felügyelte a „B” oldalhoz tartozó rendszereket, míg tanú5 és a felperes pihentek.

[33] tanú7 elmondta, hogy nem tért el a műszakvezető szóbeli utasítása a szolgálatvezénylési naplóban rögzített beosztástól. 2023. január 27-28-i éjszakai műszakban a „B” oldalra a felperes és tanú5 voltak beosztva. Cáfolta tanú5 azon nyilatkozatát, hogy aznap 22-01 óra között ő felügyelte volna a „B” oldalhoz tartozó rendszereket, így a rendszer megnevezése rendszert is

[34] Az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le a tanúvallomásokból, hogy egyik tanú sem támasztotta alá a felperes előadását, miszerint 2023 január hónapban, illetve a perbeli éjszakai műszakban az „A” területre lett volna beosztva. A felperes már hosszabb ideje és a perbeli éjszakai műszakban is a „B” területre volt beosztva, amelyet 4 tanú

egybehangzó vallomása támasztott alá. Az pedig, hogy a felperes a teljes éjszakai műszakban pihenős lett volna - vagyis, hogy neki egyáltalán ne kellett volna a felügyeleti rendszereket figyelnie -, egyik meghallgatott tanú sem igazolta. Amennyiben az elsőfokú bíróság elfogadta volna a pihenési időt, az semmiképpen sem terjedt volna ki az egész műszak idejére.

[35] A bíróság megítélése szerint a felperes által hivatkozott, eltúrt gyakorlat nem nyert a perben kétséget kizáró módon bizonyítást, mivel azt a meghallgatott 6 tanú közül csak ketten támasztották alá. Azon körülményt, hogy a felperes a "B" területen végzett munkát, nemcsak a tanúvallomások, hanem az alperes által csatolt okiratok, így a szolgálatvezénylés, valamint a távfelügyeleti rendszerekre vonatkozó adatok is alátámasztották.

[36] A rendszer2 megnevezése rendszer január 1-től 27-ig terjedő időszakra vonatkozó, felperes tevékenységével összefüggő adatok, míg a felperes rendszer megnevezése rendszerbe történt belépéseit szintén okiratok tartalmazták. Ezekből megállapítható, hogy a felperesnek a rendszer megnevezése rendszerbe történő összes belépése nappali műszakban történt és a január 27-28. éjszakai műszakban egyáltalán nem lépett be ebbe a rendszerbe. A tanúvallomások alapján kiderült, hogy be kellett volna lépnie a rendszer megnevezése rendszerbe ahhoz, hogy trendelemzéseket futtasson le (például a üzem megnevezése I. üzem metanolos tartálysztíjje vonatkozásában).

[37] A rendszer2 megnevezése rendszerből kinyert adatok alapján megállapítható, hogy a felperes összesen 104 db tevékenységet látott el január 1. és 27. napja között a nappali műszakokban, amely 6 napra elosztva átlagosan napi 17,3 tevékenységet jelent. Ugyanezen időszakban a felperes tevékenységei az éjszakai műszakokban 88 db, ez 7 műszakra elosztva átlagosan napi 12,5.

[38] A felperesnek a rendszer2 megnevezése rendszerben a január 27-28. éjszakai műszakban 12 db tevékenysége volt, ebből 1 db a „B” terület berendezéseit, a többi az „A” terület berendezéseit érintette.

[39] A bíróság megítélése szerint a fenti adatokból az a következtetés vonható le, hogy a felperes 2023 januárban láthatóan minden egyes műszakjában tevékenykedett az „A” területen, éjszakánként átlagosan 12,5 alkalommal, nappal ennél többször, 17,3 alkalommal. Az alperes által becsatolt táblázat és műszakvezető neve tanú vallomása alapján az is megállapítható volt, hogy a rendszer2 megnevezése rendszerben látható, de a „B” területhez tartozó területek vonatkozásában, a felperes a területeken egész hónapban semmilyen tevékenységet nem végzett sem éjjel, sem nappal. (Ez alól kivételt képez a propán üzem, ahol január 2-án nappal és a perbeli január 27-28. éjszakai műszakban 19 óra 28-kor látható egy-egy belépése.)

[40] A rendelkezésre álló adatok alapján látható, és a tanúk is igazolták, hogy a rendszer megnevezése rendszer kb. 45 perc után kilépteti az oda bejelentkezett, de tényleges tevékenységet nem végző, ún. inaktív felhasználót. A többi dolgozó kimutatásaiban konkrét tevékenységek is szerepeltek, míg felperesnél egész januárban csak ki- és belépések a rendszer megnevezése rendszerbe, ebből is csak 4 db, műszakonként 1-1, és csak nappalos műszakokban történtek, konkrétan január 6., 18. és 26. napján a perbeli esetet megelőzően. Ehhez képest egyébként ugyanezekben a napokon, ugyanezekben a műszakokban az „A”

területen is tevékenykedett a felperes 52 alkalommal. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az okiratok és az azokból megállapítható tények – felperesi hivatkozással szemben – nem voltak alkalmasak a tanúvallomásokkal szemben, annak kétséget kizáró bizonyítására, hogy a felperes a szolgálatvezénylési naplótól eltérő beosztás szerint végezte a munkáját. Már pedig azért nem, mert nincs szignifikáns különbség az „A” területen, a rendszer2 megnevezése rendszerben folytatott tevékenységeinek volumene, mennyisége között aszerint, hogy az adott műszakban oda volt-e beosztva, vagy a „B” területre. Ezért az okiratok inkább az alperes azon tényállítását támasztották alá, hogy általános gyakorlat volt a másik területre beosztott dolgozóknak történő besegítés, főleg a „fals” - azaz nem valódi, különösebb intézkedést nem igénylő - hibák kinyugtázása terén.

[41] Ezért sem az okirati bizonyítékok, sem a tanúvallomások alapján nem tudta a felperes a perben sikeresen bizonyítani, hogy minden éjjel - és így a perbeli éjszakai műszakban is - az „A” területre lett volna beosztva. Ezzel szemben az alperes a perben sikeresen bizonyította, hogy a felperes a „B” területre volt beosztva: a szolgálatvezénylési napló és 4 tanú egybehangzó vallomása alapján.

[42] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján megállapította, hogy a felmondásban megjelölt indokok világosak, valósak és okszerűek voltak.

[43] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes becsatolt jogsértő bizonyítási eszközöket. Ezen eszközöket az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 269.§ (4) bekezdésében foglalt jogkörében figyelembe vette, melynek során mérlegelte, hogy a jogsértő bizonyítékoknak a tényállás felderítésére jelentős hatása volt (a felperes ezúton kívánta bizonyítani a perben releváns tényállítást, hogy ténylegesen nem a „B”, hanem az „A” terület felügyeletére volt az éjszakai műszakokban beosztva), továbbá a jogsérelem mértéke és az eset összes körülményei mérlegelése körében a bíróság azt is figyelembe vette, hogy a felperes bizonyítási indítványára az alperes a perben már korábban csatolta a jogsértő bizonyítási eszközökkel csaknem azonos tartalmú okiratokat, illetve azok nagy részét, így azokat ő maga is a perbeli felhasználás céljából rendelkezésre bocsátotta és e körben nem hivatkozott üzleti titok megsértésére.

Fellebbezés

[44] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és az alperes kötelezését kérte 1.571.094 forint kompenzációs átalány, 6.284.376 forint végkielégítés, kamat és perköltség megfizetésére.

[45] Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

[46] Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felmondás alaki érvénytelensége kapcsán az elsőfokú bíróság a szabályokat nem értelmezte megfelelően és azokból helytelen

következtetést vont le. A KSZ. 6/5. pontja arra az esetre vonatkozik, amely szerint a munkaviszony a munkáltató által egyoldalú megszüntetésére, a munkavállaló kötelezettségszegése miatt kerül sor. A kötelezettségszegés súlyától függően a megszüntetés lehet azonnali hatályú vagy rendes felmondás. A felperes értelmezése szerint, amennyiben kötelezettségszegés felmerül, a KSZ hivatkozott rendelkezése a munkavállalót védő garanciális rendelkezés, amelynek célja a tisztességes eljárás biztosítása, a munkáltató fegyelmi szabályzatában foglaltak szerinti fegyelmi eljárás keretében. A tényállás része a munkavállaló meghallgatása. Megítélése szerint azonban a semmisség ezen rendelkezés kapcsán nem állapítható meg, az elsőfokú bíróság azt helytelenül értelmezte.

[47] Az elsőfokú bíróság a KSZ. 6. pontját alaptalanul vetette össze a 7. pontjával, amely valójában az Mt. 64. § és 66.§-a rendelkezéseinek átemelése. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes Fegyelmi Szabályzatának 5.11. és 5.19. pontjai alapján, az alperesi munkáltatónak nem kellett a fegyelmi eljárást az ügyben lefolytatni. A fegyelmi eljárás akkor mellőzhető, ha a fegyelmi vétség megítélése egyszerű, a felelősség egyértelműen megállapítható és az azonnali intézkedés indokolt. Megítélése szerint a fegyelmi vétség nem volt egyszerű, a perbeli havária helyzetet és annak kialakulásának okát alaposan és több üzemegység bevonásával vizsgálta ki a munkáltató.

[48] A fegyelmi eljárás mellőzésének másik feltétele a felelősség egyértelmű megállapítása sem áll fenn, tekintettel a felügyeleti rendszer adatainak vizsgálata és az adott műszakban érintett munkavállalók meghallgatása mellőzésének tényére.

[49] Az azonnali intézkedés indokoltsága sem állt fenn, ugyanis a kötelezettségszegés 2023. január 28. napján történt, az alperesi felmondás 2023. február 23-án került kiadásra. Az azonnali munkáltatói intézkedés és az időtényező oka nem állapítható meg, mert az alperesnek 26 napra volt szüksége, hogy a felperes felelősségét fegyelmi eljárásen kívül megállapítsa és a munkáltató intézkedését kiadja.

[50] A fentiekkel összhangban áll a Fegyelmi Szabályzat 5.10. pontja, mely szerint a fegyelmi eljárást a fegyelmi jogkörrel rendelkező személyek írásbeli intézkedésével el kell rendelnie, amennyiben az ügy megítélése bonyolult és a kivizsgálás hosszabb ideig eltarthat. A bíróság nem vizsgálta, hogy a fegyelmi eljárás mellőzésének Fegyelmi Szabályzatba foglalt feltételei fennállnak-e, így helyezkedett arra a téves álláspontra, hogy annak lefolytatása nem volt kötelező a felperessel szemben.

[51] A felperes álláspontja szerint a perben nem bírt jelentőséggel a Fegyelmi Szabályzat 5.35. pontja és 5.37. pontjában foglalt rendelkezés, mivel azok nem támasztják alá a fegyelmi eljárás közlésének lehetőségét.

[52] A felmondás oka és valósága körében hivatkozott a felügyeleti rendszerek, a rendszer2 megnevezése és a rendszer megnevezése rendszer adataira. Előadta, hogy bár bizonyítási szükséghelyzetben kérte az alperes kötelezését az adatok csatolására, azonban a munkáltató által becsatolt okiratok nem teljesszerűek, azokból adatok kerültek törlésre, azokat az alperes megváltoztatta a bírósághoz történő benyújtás előtt.

[53] A felperes rendszer megnevezése rendszer által tárolt belépési adatokat tartalmazó F9., F10., F11., F12., F13. számú okiratokat a perben bizonyítékként csatolta. Az alperes a per során nem hivatkozott arra, hogy a felperes által csatolt felsorolt okiratok szerinti adatok nem felelnek meg a rendszer megnevezése felügyeleti rendszerből a 2023. január hónapra vonatkozó belépési adatoknak, azaz ezek valóságtartalmát nem vitatta. tanú2 a perben úgy nyilatkozott, hogy a rendszer nem manipulálható. Az alperesnek perbeli érdeke fűződött ahhoz, hogy ne derüljön ki, hogy a felperes a 2023. január 27-i, 28-i éjszakai műszakban az „A” terület felügyeletét látta el ugyanúgy, mint a megelőző hetekben és hónapokban. Az alperes ennek érdekében nem tett eleget a bíróság felhívásának és manipulált, értelmezhetetlen és töredékes adatokat szolgáltatott a perben. A felperes által becsatolt adatokból látható, hogy a perbeli havária helyzettel érintett hűtőberendezés felügyeletét is ellátó rendszer megnevezése rendszerbe közel sem lépett be annyi alkalommal, mint rendszer2 megnevezése rendszerbe. Az elsőfokú bíróság azonban a két adatsor, azaz a felperes rendszer megnevezése rendszerbe és rendszer2 megnevezése rendszerbe történő belépési adatait összevetve ugyan, de abból okszerűtlen következtetést vont le. A felperes bizonyította, hogy a perbeli napon és az azt megelőző napon is az éjszakai műszakokban a rendszer2 megnevezése meleg energiás rendszer felügyeletét látta el, a műszakvezető utasításainak megfelelően. A Szolgáltatvezénylési Naplóban foglaltaktól eltérő, bevett gyakorlat volt az, hogy a felperes az éjszakai műszakokban az „A” jelű gyár területet ellenőrizte és a rendszer2 megnevezése rendszer felügyeletét látta el. A bíróság teljes egészében figyelmen kívül hagyta azt a lényeges adatot, hogy a felperes 2023. január 27-28-i éjszakai műszakban egyetlen alkalommal sem lépett be a rendszer megnevezése rendszerbe, míg a rendszer2 megnevezése rendszerbe, ugyanezen műszakban csaknem 27 alkalommal belépett.

[54] A becsatolt okiratokból kirajzolódik, hogy 2023. januárjában az éjszakai műszakokban tanú5, tanú3, tanú4 és tanú7 munkavállalók látták el a rendszer megnevezése rendszer felügyeletét. A munkáltató által tudott és eltűrt gyakorlat volt, hogy 3-4 órás váltásban látták el ténylegesen a felügyeletet, míg a többiek a munkahelyen rendelkezésre álltak, pihentek. Utóbbira utal az, hogy mindegyik érintett munkavállaló esetében, minden műszakban találhatók 3-4 órás időszakok, amikor a rendszer megnevezése rendszer belépést nem rögzített a részükről, mert ebben az időszakban éppen pihentek vagy területi munkát láttak el.

[55] Azt a tényt, hogy a helyszíni bejárások során a felperes a részére szóbeli utasításba adott „A” területet ellenőrizte, a kártyás beléptető kapuk adatai igazolták volna, de ezen adatokat az alperes a perben nem csatolta, mivel az adatok törölődtek, nem álltak rendelkezésre.

[56] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt is, hogy a melegenergiás berendezések (hőközpontok) nagy része az „A” gyárterületen található, azaz a rendszer2 megnevezése rendszerhez tartozik. A bíróság nem értékelte megfelelően a csatolt rendszerbelépési adatokat a tanúvallomásokhoz képest. A felperes a rendszer2 megnevezése rendszerbe 2023. január 1 – 27. napján 198 alkalommal, az éjszakai műszakokban 88 alkalommal lépett be, míg a hűtőrendszerek felügyeletére hivatott rendszer megnevezése rendszerbe ugyanezen időszak alatt éjszakai műszakokban mindösszesen 4 alkalommal lépett be. A rendszer megnevezése rendszerbe ugyanezen időszakban műszakvezető neve 82, tanú5 154, tanú3 80, tanú4 155, tanú7 pedig 39 alkalommal lépett be. A fenti adatok kétséget kizáróan alátámasztják azt a felperesi állítást, miszerint a szolgáltatvezénylésben foglaltaktól

eltérően az „A” területre lett beosztva és ezért lépett be minden egyes műszakban a melegennergiás rendszer2 megnevezése rendszerbe több alkalommal. A felperes csak kisegítő jelleggel, alkalmanként január 1- 26. napjai között mindösszesen 4 alkalommal lépett be a rendszer megnevezése rendszerbe.

[57] Az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le, amikor az „ügyelet-pihenő” munkahelyi gyakorlatot nem látta bizonyítottnak. A bíróság a tanúk vallomásából téves jogi következtetést vont le, inkább a 3-4 órás eltűnések magyarázatát vette figyelembe, mintsem azt a tény, hogy a 3-4 órás munkamegszakítások minden egyes munkavállalónál menetrendszerűen előfordultak az éjszakai műszakokban. Hivatkozott arra, hogy a munkáltató nem tett eleget az ellenőrzési kötelezettségének, amikor nem kérte számon tőle, hogy miért nem lép be a hűtőrendszereket felügyelő rendszer megnevezése rendszerbe és helyette miért a rendszer2 megnevezése rendszert nézegeti munkaidejében. Előadta, hogy a perben meghallgatott tanú3 tanú és műszakvezető neve is ellentmondásosan nyilatkozott. tanú4 nyilatkozata pedig a felperes állítását támasztotta alá. tanú5 tanú pedig egyértelműen a felperes által előadottakat erősítette meg. Ennek következtében a felperes a bizonyosság szintjét elérően bizonyította, hogy az alperesi munkahelyen a rendszer felügyelet kapcsán a munkáltató által is tudottan, a perbeli időszakban fennállt az a gyakorlat, miszerint egy-egy fő látta el a rendszerfelügyeletet, miközben a többi munkavállaló nem, mert vagy pihent, vagy területi feladatokat látott el.

[58] Hivatkozott arra, hogy tanú2 osztályvezető részéről elvárás volt a munkavállalók félélévente történő forgatása az „A” és „B” terület között, azonban a már megszokott ügyeleti rend a kazángépészek (köztük a felperes) bevonásával csak úgy volt biztosított, hogy a felperest a szolgálatvezénylési napló adataitól eltérően, a műszakvezető arra utasította, hogy az éjszakai műszakokban az „A” terület felügyeletét lássa el, mely területen a melegennergiás berendezések zöme helyezkedik el, amelyek felügyeleti rendszere a rendszer2 megnevezése. A felperes pedig kénytelen volt eleget tenni a felettese utasításának. műszakvezető nevenak a perben alapvető érdeke volt a szolgálatvezénylésektől eltérő munkáltatói utasítást tagadni, hiszen ellenkező esetben nyilvánvalóvá válik, hogy ő nem hajtotta végre a saját munkahelyi felettese, tanú2 osztályvezető azon utasítását, hogy a munkavállalókat forgassa.

[59] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tanúk szavahihetőségének nem tulajdonított jelentőséget, figyelemmel arra a tényre, hogy függőségi viszonyban állnak az alperessel, így az elfogultságukat kiemelten kellett volna vizsgálni.

[60] Előadta, hogy az elsőfokú ítélet sérti az Mt. 52.§ (1) bekezdés c) pontját, a felperes a perbeli éjszakai műszakban azzal, hogy nem végezte el a haváriával érintett hűtőberendezés tartálysztíjére vonatkozó trendelemzést, nem követett el kötelezettségzegést, mert nem tartozott az aznapi feladatai közé a „B” területen lévő hűtőrendszerek felügyelete.

[61] A jogsértő bizonyítási eszközökkel kapcsolatban előadta, hogy azok tartalmát ismerte és ezért kérte a bíróságot, hogy kötelezze azok csatolására az alperest. Helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a hivatkozott okiratok tartalma szerinti adatsor a társaság műszaki rendszerének működéséről ad információt. Az okiratok neveket és

időpontokat tartalmaznak, azokból leszűrhető információ mindössze annyi, hogy mely munkavállaló mikor lépett be a rendszerbe, illetve mikor lépett ki onnan. Az adatok az alperes műszaki rendszeréről és annak működéséről semmiféle információt nem tartalmaztak. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a tényt, hogy az alperes használhatatlan adatsort nyújtott be, melyek nyilvánvalóan a releváns adatok lebutításával, szűrésével és más lényegtelen adatok hozzáadásával nyújtott be. A felperes vitatta, hogy az általa benyújtott okiratok csaknem azonos tartalmú okiratok lennének, az alperes által rendelkezésre bocsátott iratokkal, figyelemmel arra, hogy azokból semmilyen releváns tény nem volt megállapítható, szemben a felperes által csatolt okiratokkal.

Fellebbezési ellenkérelem

[62] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[63] Kiemelte, hogy a per alapját képező esetben olyan helyzet alakult ki, amennyiben a üzem megnevezése I. üzem akár kis része vagy a recirk torony berobban, nem beszélve a két üzemegységet összekötő csővezetésekről, hogy robbanásveszély következett volna be egy rendkívül lakott területen.

[64] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes energetikai rendszerüzemeltető munkaköre „komplex” munkakörnek minősül az alperes szervezetében. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a munkakör általános célja az energetikai rendszereket mindenkor megfelelően üzemeltetni. Az előzőekre tekintettel fogalmilag kizárt a felperes által többször hivatkozott ún. „pihengetés” megengedése a munkáltató részéről még megtűrt gyakorlatként sem. A felperes mindenkor köteles volt a rábízott feladatokat legjobb tudomása szerint a felettese utasításának megfelelően végezni, az emberi életet nem veszélyeztető működést biztosítani és a munkáltató tulajdonát védeni. A felperesnek be kellett volna tartania a hűtőrendszer üzemeltetésére és az ezzel kapcsolatos veszélyhelyzetekre vonatkozó előzetesen leoktatott munkautasítást. A műszakok aktív munkával telnek, a rendszerek figyelése során is olyan mértékben bonyolult és komplex rendszereket kell figyelni, amely lehetetlenné teszi a felperes által sugalmazott bármiféle elkényelmesedett békés, szundikálásra alkalmas állapot kialakítását. E tekintetben a felperes által sokszor hivatkozott felügyeleti rendszer adatoknak nincs relevanciája, a felperes részéről a folyamatos felügyeleti tevékenységének elmaradása már önmagában megalapozza az alperesi munkáltató jogszerű felmondását.

[65] Helyesen és pontosan állapította meg a bíróság, hogy a felügyeleti rendszerekben végzett nyugtázási tevékenység – a munkakör komplex jellegére tekintettel – csak egy része volt az ellátandó feladatoknak, azokból sem a munkaidőbeosztás, sem a munkavégzési helyet megállapító munkáltatói utasítás nem állapítható meg, mivel azokat a szolgálatvezénylési napló tartalmazza. Ezekből nem vonható le az a következtetés, hogy hova van valaki beosztva, hanem csupán azt rögzíti, hogy ki lépett be egy adott rendszerbe eseti jelleggel. Szükséges kiemelni, hogy a felperes a felügyeleti rendszerben 3 – 5 másodperces

tevékenységeket végzett, amely nem tekinthető érdemi munkavégzésnek. Ezek valójában nem munkavégzések, hanem pár kattintásos kinyugtázások.

[66] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a munkáltatói felmondás közlésekor hatályos Kollektív Szerződés 6.5. pontja szerinti fegyelmi eljárást lezáró munkaviszony megszüntetés, nem univerzálisan értelmezendő a munkaviszony megszüntetések tekintetében. Az Mt. 56.§-a szerinti munkafegyelmi jogkör a munkáltató ellenőrzési jogköréhez kapcsolódó szankcionálás jog. Ebből következően a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó jogok és garanciák dogmatikai szempontból elkülönülten kerültek szabályozásra, melyeket jelen esetben az alperesi kollektív szerződés is követ. A fegyelmi meghallgatáshoz való jog azon esetben működik garanciaként és erre vonatkozik a szerződéses akarat az alperes és a szakszervezet között, és nem arra, hogy a felmondás egyébként szabályozott eljárásrendjét kibővítsék.

[67] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte, hogy ezen eltérés nem értelmezhető a munkavállaló javára történő eltérés dimenziójában. A fegyelmi eljárás a legtöbb esetben nem előnyös a munkavállaló részére, különös tekintettel a folyamat közben fellépő állandó bizonytalanságra, stresszes állapotra, valamint az alaptól lényegesen elmaradó díjazásra. Az alperes jogszerűtlen eljárását eredményezné, ha aránytalan, indokolatlan pszichoszociális terhelésnek tenné ki a dolgozóját egy olyan helyzetben, amelyben kétséget kizáróan megállapítható volt a felelőssége. A korábbi precedens értékű döntésében már kimondta a Kúria, hogy a bizonytalanságot eredményező kollektív szerződéses kikötés nem lehet a munkavállaló javára szóló eltérésként értékelni, ezért semmis.

[68] Alaki érvénytelenség körében a felperes tévesen értelmezte a fegyelmi szabályzat vonatkozó rendelkezéseit. A felperesi értelmezéssel ellentétben az egyszerűség kritériuma nem a fegyelmi jogsértéssel kapcsolatos műszaki vizsgálatra, hanem arra vonatkozik, hogy a felelős személye egyszerűen beazonosítható-e. Az alperes pedig a szolgálatvezénylési napló alapján kétséget kizáróan be tudta azonosítani az előállt helyzetért, hogy felperes neve és tanú5 a felelős.

[69] Az alperesi vizsgálat során egyértelműen kiderült, hogy a „B” területre a nevezett két személy volt beosztva, a műszakbeosztást szóban ismerteti a műszakvezető a műszak elején. A tényállás, a „robbanásveszély” egyértelmű volt, annak időpontja, tárgya, helyszíne egyértelmű volt a műszaki vizsgálat alapján, a szolgálatvezénylési napló is egyértelmű, tehát az alperes ezen a ponton valójában abban a helyzetben volt, hogy a tényállást és a felelősséget is megtudta állapítani. A felperesi narratívával szemben ez nem egy bonyolult ügy. A technikai munkakörben a beosztottak általánosságban és teljeskörűen felelősek a rájuk bízott üzemi rendszerek működésért, ez a munkakör lényege, ez a feladat.

[70] Az intézkedés azonnaliságával kapcsolatban előadta, hogy 2024. január 28. napján magát a haváriás helyzetet kellett a munkáltatónak elhárítania. Az azt követő napokban is az ezzel kapcsolatos műszaki eljárásokat kellett végrehajtani, majd az szakterület szervezeti egysége kivizsgálta a történetet. Miután a vizsgálat kimutatta az emberi mulasztás tényét, a szakterület jelezte az ügy súlyosságát az alapvető munkáltatói jogkör gyakorlója számára kigyűjtött releváns adatokkal. A Jogi Főosztály áttekintette a dokumentációt,

elkészítette a felmondás indokolását és egyeztetett a munkáltatói jogkör gyakorlójával. Az ügy másik érintettje személyes találkozó keretében tárgyalta a munkáltatóval, ahol a felelősségét is elismerte.

[71] Hangsúlyozta, hogy a hosszabb ideig tartó fegyelmi vizsgálat a fegyelmi szabályzat munkaszerződés teljesítésével kapcsolatos vétkes kötelezettségszegések körülményeinek feltárására vonatkozik. A jelen ügy kapcsán ez nem tartott több ideig.

[72] Előadta, hogy az elsőfokú ítélet helytállóan értékelte, hogy a felperes több alkalommal is változtatta az előadását. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes által hivatkozott „pihengetés” vagy „ügyeleti rendszer” nem egy munkáltató által tudott és régóta eltűrt gyakorlat. Megjegyezte, hogy az a tény, hogy esetlegesen a munkavállalók egy kötelezettségszegéssel kapcsolatban nem buknak le, mi nem teszi jogszerűvé azt. Mindemellett a pihengetés fennállásának valódiságát a felperes eljárás során tett saját nyilatkozata is cáfolni látszik. Az alperes arra irányuló kérdésére, hogy amennyiben aludt, ezt hol tette, egy általános kitérő választ adott, utána pedig közölte, hogy nem tudja megmondani, hogy hol aludt.

[73] Az adatokat az eljárás során transzparens módon kommunikálta, így megalapozatlan a felperes fellebbezési előadása.

[74] A felperes azon állításával kapcsolatban, amely szerint a bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy 2023. január 27. napján egyszer sem lépett be a rendszer megnevezése rendszerbe, előadta, hogy valószínűsíthetően azért következett be, mert a saját állítása szerint is aludt, pihengetett. Az alperes rögzítette, hogy a per során érintett rendszer2 megnevezése és rendszer megnevezése felügyeleti rendszerek mindegyike tartalmaz „A” és „B” területhez tartozó rendszereket, tehát az „A” és „B” terület felosztás, nem a felügyeleti rendszerek által felügyelt egységeket, hanem a gyár fizikai területeinek felosztását követi.

[75] A fellebbezés azon előadásával kapcsolatban, miszerint a „B” terület felügyeletére januárban az éjszakai műszakokban tanú5, tanú3, tanú4 és tanú7 munkavállalók voltak beosztva, új tényállítás, amely a Pp. 373. §-ába ütközik, mindemellett valótlán is.

[76] Megjegyezte, hogy a felügyeleti rendszerek adatai nem relevánsak a munkavállaló felelősségének megállapítása körében, hanem az felelős egy területért, aki oda be van osztva és a szolgálatvezénylési napló, valamint 4 tanú egybehangzó állítása alapján is a felperes volt aznap éjszaka a „B” területre beosztva.

[77] A felperesnek önállóan, a munkáltató utasításainak megfelelően kellett volna munkát végeznie, életszerűtlen, hogy egy a munkáltató 40 éve állományába tartozó személy esetén, folyamatosan visszaellenőrizze, hogy tényleg belépett-e a felügyeleti rendszerbe és ott milyen aktivitást végzett.

[78] tanú4 állításaival kapcsolatban megjegyezte, hogy a gyakorlat se nem jogszerű, se nem volt bevett gyakorlat a munkáltató oldaláról. tanú5 tanúvallomása során kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy elfogult, 2023. februárjában a munkaviszonya

megszüntetésekor több tanú jelenlétében is beismerte, hogy hibázott, „ezt elszúrtuk”. Ezen túlmenően sem a felperes, sem tanú5 nem hivatkozott a munkaviszony megszüntetésekor a perben a felperes által mentő körülménynek tekintett pihengetés tényére. Kereseti kérelmében is azt rögzítette, hogy az „A” terület vonatkozásában a felügyeleti rendszer adatait folyamatosan figyelemmel kísérte, munkavégzési kötelezettségének eleget tett.

[79] A tanúk szavahihetőségével kapcsolatban, amennyiben azzal kapcsolatban kétsége merült volna fel a felperesnek, akkor erre vonatkozó indítványt kellett volna tennie, de azt nem tette meg.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[80] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[81] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széleskörűen lefolytatta, a tényállást feltárta, a döntését a peradatok okszerű mérlegelésével hozta meg, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 386.§ (4) bekezdése alapján, helyes indokai alapján hagyta helyben.

[82] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

A felmondás alaki jogellenessége

[83] A felperes az elsőfokú eljárás során, valamint a fellebbezésében is elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felmondás alaki szempontból érvénytelen. A Kollektív Szerződés 6.5. pontja a következőket mondja ki: „Hátrányos jogkövetkezményt alkalmazni vagy a munkaviszonyt megszüntetni a munkáltató Fegyelmi Szabályzata alapján a fegyelmi eljárás lefolytatása szerint van mód. A munkáltató mindenkor hatályos Fegyelmi Szabályzata tartalmazza a fegyelmi eljárás részleteit és a munkavállaló jogait, különös tekintettel a meghallgatáshoz való jogra és a jogorvoslathoz való jogra.

[84] Az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontja rögzíti, hogy a munkaviszony megszüntethető felmondással.

[85] Az Mt. 85.§ (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a felek megállapodása vagy kollektív szerződés

- a) a 63.§ (1) bekezdésében,
- b) a 64. §-ban
- c) a 82. § (1) bekezdésében

foglaltakról nem térhet el.

[86] Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy az alperes Kollektív Szerződésének 6.5. pontja az Mt. 85. § (2) bekezdésének c) pontjában foglaltakkal ellentétes, az eltérés az Mt. 277.§ (2) bekezdése alapján nem megengedett, amelynek jogkövetkezménye az, hogy az Mt. 27. §-a szerint a Kollektív Szerződés 6.5. pontjának e rendelkezése jogszabályba ütközik, vagyis semmis, ezért nem alkalmazható.

[87] Az elsőfokú bíróság helytállóan vetette össze a Kollektív Szerződés 6. és 7. pontjában foglalt rendelkezéseket, és jutott arra a következtetésre, hogy a 6. pont a hátrányos jogkövetkezményeket, a 7. pont pedig a munkaviszony megszüntetésének rendjét szabályozza, melyben nem utal vissza 6. pontban foglaltakra, ezért a munkaviszony megszüntetését nem kell megelőznie fegyelmi eljárásnak.

[88] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Kollektív Szerződés hivatkozott rendelkezése azon okból is semmis, mivel a két jogintézményt – a hátrányos jogkövetkezményt és a munkaviszony megszüntetését – amelyek alkalmazásának feltételei különbözőek, egységesen szabályozza, összemosza. Az irányadó jogszabályi rendelkezések, és a bírói gyakorlat szerint, ezen jogintézmények alkalmazásakor az irányadó tényállást különböző szempontok alapján kell értékelni.

[89] A felperes fellebbezése a felmondás alaki jogellenessége kapcsán a fentiek alapján megalapozatlan.

[90] A másodfokú bíróság ezenkívül rámutat arra, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint a munkavállaló meghallgatásának elmaradása nem eredményezi a munkáltatói intézkedés jogellenességét (EBH.2017.M.18.). Az Mt. 277. § (1) bekezdése értelmében a kollektív szerződés a munkaviszonyból származó, vagy ezzel kapcsolatos jogot vagy kötelezettséget, valamint a feleknek a kollektív szerződés megkötésével, teljesítésével, megszüntetésével jogaik gyakorlásával kötelezettségeik teljesítésével kapcsolatos magatartását szabályozza. Az Mt. 277. § (2) bekezdése szerint a kollektív szerződés – eltérő rendelkezés hiányában – a törvény II. és a III. Részében foglaltaktól eltérhet. Az (5) bekezdés szerint a munkavállaló javára történő eltérést az egymással összefüggő rendelkezések összehasonlításával kell alkalmazni.

[91] Az Mt. 56. § (3) bekezdése értelmében a munkavállaló vétkes kötelezettségzegéséért megállapított hátrányos jogkövetkezmény alkalmazása során a 78. § (2) bekezdését kell megfelelően alkalmazni. Az Mt. 57. § (1) bekezdés d) pontja szerint az 56. § (2) – (5) bekezdésében foglaltaktól a kollektív szerződés nem térhet el. Az Mt. 85. § (2)

bekezdés d) pontja értelmében a kollektív szerződés az Mt. 78. §-ában foglaltaktól csak a munkavállaló javára térhet el. A fentiek alapján figyelemmel arra, hogy a kollektív szerződés eltérő rendelkezéseket tartalmazott, az Mt. fent idézett szabályaitól, így ezen pontja semmis.

[92] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes meghallgatásának elmulasztása nem jelent olyan súlyú eljárási jogszabálysértést, amely miatt a felmondás alaki szempontból hatálytalan lenne. A felperes a felmondással szemben jogorvoslattal élhetett, élt is, és az elsőfokú eljárás során kifejtette a felmondással kapcsolatos indokait, ellenérveit, bizonyítási indítványokat terjeszthetett elő, így az eljárási jogai nem sérültek.

[93] Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Fegyelmi Szabályzat 5.11. pontja kimondja, hogy az elrendelő intézkedés mellőzhető, amennyiben az ügy egyszerűen megítélhető és a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján rövid határidővel lezárható. Az alperes a szolgálatvezénylési napló alapján kétséget kizáróan betudta azonosítani, hogy az előállt helyzetért a felperes és tanú5 volt a felelős. A tényállás (robbanásveszély), annak időpontja, tárgya, helyszíne is egyértelmű volt a műszaki vizsgálat alapján, a szolgálatvezénylési napló is világos, tehát az alperes a tényállást és a felelősséget meg tudta állapítani. Egyben helytállóan utalt arra az alperes, hogy a beosztottak általánosságban is teljeskörűen felelősek a rájuk bízott üzemvédelmi rendszerek működéséért. Ez a munkakör lényege, ez a feladat.

[94] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a rövid határidőt is betartotta, mivel a kötelezettségszegés 2023. január 28-án történt, a felmondást pedig a munkáltató 2023. február 23-án postára adta.

A felmondás ok- és valószínűsége

[95] Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le a felmondás érdemi részével kapcsolatosan, számtalan tanút meghallgatott.

[96] A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a munkáltató a bírósághoz benyújtott adatokat manipulálta. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes erre kizárólag tényállítást tett, de azt bizonyítékkal nem támasztotta alá. Az a körülmény pedig, hogy a felperes az egyes rendszerekbe hány alkalommal lépett be, nem támasztja alá azon előadását, miszerint ténylegesen az „A” épületbe került beosztásra, de ott nem végzett tevékenységet, mert pihent. A felperes csak állította, hogy az alperes rosszhiszemű magatartást tanúsított, de nem bizonyította.

[97] A másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlan a fellebbezés, miszerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül elemezte a belépési rendszerek adatait. A másodfokú bíróság teljeskörűen egyetértett az elsőfokú ítélet álláspontjával, miszerint nincs szignifikáns különbség a felperes „A” területen, a rendszer2 megnevezése rendszerben folytatott tevékenységének volumene, mennyisége között a szerint, hogy az adott műszakban oda volt-e beosztva vagy a „B” területre. Jelen jogvita elbírálása szempontjából nem annak van

jelentősége, hogy a felperes 2023. januárjában mely területeken végzett el tevékenységet, hanem azt kell vizsgálni, hogy a 2023. január 27-i műszakban mely területre volt beosztva és ott végzett-e tevékenységet. A becsatolt szolgálatvezénylési beosztás szerint a felperes az adott napon a „B” területre volt beosztva és ezen előadást 4 tanú is alátámasztotta. A felperesi állítást kizárólag a vele egy műszakban dolgozó tanú5 támasztotta alá. tanú4 úgy nyilatkozott, hogy általában a műszakvezető szóbeli utasítása nem tért el a szolgálatvezénylési naplótól, ha valaki az „A” területre volt bírva, akkor ténylegesen az „A”-t is felügyelnie kellett. A tanú a szembesítés kapcsán úgy nyilatkozott, hogy.én „A” területes voltam, a „B” oldalon a rendszer megnevezése rendszert nem én néztem, szerintem azt a felperes nézte”. Arra pedig a tanúk egybehangzóan nyilatkoztak, hogy a rendszerekbe szükség esetén más területen dolgozó munkavállalók is beléphetnek.

[98] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes a tényelőadásait is folyamatosan változtatta az eljárás során. 27.M.70.099/2023/7. számú jegyzőkönyvben a következőket nyilatkozta: „Arra nem emlékszem, hogy a perbeli 2023. január 27-i éjszakai műszakban ténylegesen hogyan láttuk el az ügyeletet, abban biztos vagyok, hogy én voltam az „A” területre beosztva felügyeletre és tanú5 pedig a „B”-re. Igen, volt tehát egy csere ezen a napon is a műszak közepén, amikor is leváltott engem valaki, illetőleg én váltottam le őt, de sajnos erre már nem tudok visszaemlékezni, hogy a műszak első vagy a második felében végeztem ténylegesen az „A” egység felügyeletét ezen az éjszakán. Az, hogy öten voltak beosztva az „A”-ra, nem tudom megerősíteni, teljesen indokolatlannak is találom.”.

[99] „2023. januárjában mindkét területen végeztem tehát munkát, ahogy elmondtam az „A”-ban és a „B”-ben is. Az előfordult, korábban is elmondtam, hogy a „B”-t körbejártuk, tehát a helyszíni szemlét elvégeztem.”

[100] „Nem emlékszem tehát arra, hogy kaptam-e aznap konkrétan szóbeli utasítást, hogy melyik területet felügyeljem, de már hosszabb ideje így ment folyamatosan, hogy éjszaka az „A”-ra voltam beosztva, ezt 100 %-osan biztos.”

[101] „Arra az alperesi kérdésre, hogy konkrétan hol tartózkodtam, amikor pihentem, egy félreeső helyen, az épületben, a folyósón, vagy kimentem az épületből és valahol ott a közelben, nem tudom megmondani.”

[102] Ugyanakkor a felperes a fellebbezésében már azt állította, hogy belépett a rendszer megnevezése rendszerbe is 2023. januárjában 4 alkalommal, azaz saját előadásával ellentétes tényállítást tesz, amikor megelőzőleg úgy nyilatkozott, hogy egyáltalán nem volt beosztva a „B” területre.

[103] Megalapozatlan a felperes fellebbezése a vonatkozásban is, hogy ez csak kisegítő jelleggel történt, figyelemmel arra, hogy munkavégzést nem az alapozza meg, hogy melyik rendszerbe hányszor lépett be, azt kellett vizsgálni, hogy a felperes 2023. január 27-én a „B” területre volt beosztva és ott végzett-e munkát.

[104] A felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy ténylegesen azonban munkát nem végzett, mert az volt a gyakorlat, hogy beosztás szerint éppen pihenhetett. A felperesnek

kellett bizonyítani, hogy munkaidő alatt a munkavállalók megbeszélték egymással, hogy pihengetnek, melyről a munkáltató tudomással bírt, és eltűrte. A perben meghallgatott munkavállalók egyben nyilatkozóan adták elő, hogy nem lehetett pihenni a munkavégzés alatt, amely egyértelműen a munkáltatónál irányadó szabályzatokba ütközött. A felperes munkaköre energetikai rendszerüzemeltető volt. Az alperesnél irányadó nyilvántartási szám. nyilvántartási számú „Hűtőrendszerek az energiaszolgáltatásban” elnevezésű munkautasítás tartalmazza, miszerint a hűtőrendszerek állapotát megfigyelő felügyelő rendszereket folyamatosan nyomon kell követni, továbbá trendelemzéseket kell végezni, amelyek segítenek értelmezni és felismerni a változásokat. Előírja hiba esetére a kötelezően követendő eljárásrendet és azt, hogy nyitott rendszerek esetén folyamatos és nagy terjedelmű szintváltozás hibára utal és e tény szerint kell eljárni. A felperes munkaköri leírása szerint ellátta az Főosztály1 szolgáltatási körébe tartozó ellátórendszerek, szolgáltató létesítmények, hálózatok és a folyamatirányító rendszerek szakszerű üzemvitelét, az energetikai munkavédelmi, biztonságtechnikai, környezetvédelmi és minőségbiztosítási szempontok és előírások figyelembevételével önállóan vagy felettese utasításai alapján.

[105] Az alperes által becsatolt szolgálatvezénylési napló adataiból látszik, hogy a felperes állításával ellentétben a perbeli műszakot megelőző egy hónapban 14 alkalommal volt a „B” terület felügyeletére beosztva és mindössze 1 alkalommal az „A” terület felügyeletére.

[106] A másodfokú bíróság kiemeli a felperes 27.M.70.099/2023/19. számú jegyzőkönyvében tett azon nyilatkozatát, miszerint „Igen, vagy az „A” vagy a „B” területre lettünk beosztva ténylegesen. Aznap január 27-én műszakvezető neve szerintem semmit nem mondott, nem adott konkrét utasítást, azonban hónapok óta az volt a gyakorlat az ő utasításai alapján, hogy az éjszakai műszakban én mindig az „A” területet felügyeltem. Műszak elején a perbeli napon, konkrétan tehát nem mondta el, hogy ki, hol dolgozzon, de azt sem mondta, hogy változtassunk az eddigi gyakorlaton.”

[107] Tehát a felperes saját nyilatkozata szerint is, a műszakvezető nem adott utasítást arra, hogy a szolgálatvezénylési naplótól eltérően, ne a „B” területen, hanem az „A” területen teljesítse a műszakját. A felperes egyébként a következőket adta elő: „Az, hogy pechünk volt, hogy pont mi voltunk a pihenősök! Igen, ezért van tanú4 belépve.” (27.M.70.099/2023/22. sz. jegyzőkönyv). „A tanú5al mi voltunk az alvósok, ezért jártuk meg.” (27.M.70.099/2023/23. sz. jegyzőkönyv)

[108] A felperes azon előadását, miszerint a műszakban lehetett aludni, kizárólag tanú5 támasztotta alá. tanú4 is úgy nyilatkozott, hogy 20 évvel ezelőtt volt az a gyakorlat, hogy az egy területre beosztottak egyike 2-3 órát lepihent, de 2023-ban már nem volt olyan, hogy felosztották, hogy ki ügyel és ki pihen. A meghallgatott tanúk vallomása alapján a felperes tehát nem bizonyította, hogy az volt a munkahelyi gyakorlat, hogy a műszak alatt a munkavállalók felváltva alhattak, ezért a fellebbezése ezen szempontból sem megalapozott.

[109] A felperes előadása megalapozatlan a tanúk szavahihetőségével kapcsolatban, figyelemmel arra, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint az a körülmény, hogy a munkáltatónál alkalmazásban álló tanúk tesznek vallomást, a szavahihetőségüket nem kérdőjelezi meg. A munkáltatónál történt eseményekről, a történetekről csak azok a

munkavállalók tudnak nyilatkozni, akik a munkáltatónál alkalmazásban állnak, vagy az esetről jelen voltak.

[110] A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperesi mulasztás értékelése körében azon körülménynek, hogy tanú2 részéről mi volt az elvárás a munkavállalók forgatása kapcsán, nem releváns.

[111] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a jogsértő bizonyítékokat, ezért az indokolás szükségtelen megismétlése nélkül, helybenhagyta.

[112] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes magatartásának elbírálása kapcsán, nem azt kellett vizsgálni, hogy a felperes az egyes adatrendszerekbe hány alkalommal lépett be, hanem azt, hogy a felperes a „B” területre került beosztásra, ténylegesen munkát saját előadása szerint sem végzett, mert pihengetett, ezáltal megsértette az Mt. 52.§ (1) bekezdés c) pontjában foglalt kötelezettségét, miszerint általában elvárható szakértelem és gondosság mellőzésével, munkaköri feladatainak elmulasztásával, a rá vonatkozó – a munkautasításban rögzített – előírások megszegése következtében, nem észlelte műszakja alatt órákon át folyamatosan fennálló üzemzavart, nem figyelt fel a hűtőrendszer hibájára, amit a munkaköri feladatai maradéktalan elvégzése és a kellő gondosság tanúsítása mellett észlelnie kellett volna. Ezen magatartása veszélyeztette a munkáltató jogos gazdasági érdekeit, a gyógyszergyártás biztonságát, más személyek életét, testi épségét, közvetlenül fenyegető veszélyhelyzetet idézett elő, és az alperes oldalán nagy értékű kárt eredményezett. Ennek következtében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a munkáltató jogszerűen szüntette meg a felperes jogviszonyát.

Záró rész

[113] A fellebbezési eljárásban a pertárgy értéke a Pp. 512.§ (2) bekezdése alapján 7.855.470 (1.571.094 forint kompenzációs átalány + 6.284.376 forint végkielégítés) forint. A felperes a fellebbezési eljárásban teljes mértékben pervesztés lett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4.§ (1) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján és (5) bekezdése alapján határozta meg 196.386 forint összegben.

[114] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a perben felmerült 528.437 forint fellebbezési illetéket az állam viseli a Pp.525.§-a alapján.

[115] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. §-a zárja ki.

Budapest, 2024. november 19.

dr. Vajas Sándor s.k.

a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.

előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

bíró